

Anatomia humana

MOR UNA FIETA A L'AMBULATORI

Jorge Bello
Metge pediatra

Avui fa dues setmanes: la fieta va morir el dijous 17 d'octubre. La notícia ens deixa colpitats, abatuts, a la foscor. La mort d'un infant és impossible d'entendre, és impossible d'assumir.

Ara, però, hem de pensar amb fredor i aprofitar per fer una reflexió relativa al tros de la biologia humana sobre el qual no tenim control, i relativa al dret sobre el qual hem de tenir més control.

Ens volen fer creure que tot està garantit i sota control. Fins i tot ens diuen que tenim garantit el dret a la vida i a la salut. No, senyor, a mi no m'enganyeu: res ni ningú no pot garantir-me la salut, ni la vida.

Tenim dret, això sí, a rebre les atencions que la salut necessita, sempre en proporció a la magnitud d'aquestes necessitats i en proporció als recursos humans i materials que hi hagi disponibles. Hem de vigilar per tenir garantits aquests recursos, perquè la garantia sobre la vida o la salut són només un discurs de polític.

No pot haver-hi garanties sobre la salut i la vida, perquè en totes les persones hi ha un tros, una part, alguna cosa biològica que no coneixem, ni ara per ara podem conèixer. Aquesta part, des del punt de vista mèdic, fa que una persona sigui diferent d'una altra i reaccioni de manera dife-

rent, en sentit positiu o negatiu.

Sembla que som iguals, però som diferents: hi ha alguna cosa biològica que ens fa diferents. Però no se sap què tenim de biològicament diferent fins que aquesta part diferent, fins llavors desconeguda, surt sobtadament a la superfície, i ens pot deixar malparats.

A l'ambulatori de Montcada i Reixac, àrea metropolitana de Barcelona, la mare va dur la fieta perquè tenia tos. Tenia dos mesos d'edat, un informatiu va dir que tres. Al dia següent, dimarts, torna a dur-la perquè no millorava. Van diagnosticar-li un «quadre de refredat sense febre». Però la nit de dimecres a dijous, la fieta va passar mala nit, sembla que molt mala nit, i al

La desgràcia ha de fer-nos reflexionar, ha de deixar-nos una lliçó, perquè en cas contrari haurà estat estèril, a més de desgraciada

matí de dijous la mare la va dur per tercera vegada al centre de salut.

A l'ordinador del taulell del centre consta que la mare va sol·licitar atenció mèdica per a la filla a les 10.23 hores. Sembla que algú va veure que la fieta estava molt malament. A l'ordinador de la pediatria consta l'atenció a les 10.35. Sembla que la fieta era al cotxet, morta, i que van adonar-se'n en agafar-la per a la visita.

Ni les immediates maniobres de reanimació ni el servei del 061 van aconseguir

de tornar-li la vida. La família va denunciar els metges perquè considera que no van atendre la fieta ni prou a temps i ni prou correctament.

No tinc més informació que la periodística. Trobo que és possible que hi hagi hagut una atenció no prou ràpida ni prou correcta. Però trobo que és més probable que la situació clínica inicial de la fieta no feia pensar d'entrada que evolucionaria tan malament. En aquests casos, la prudència aconsella atenta observació perquè, com deia, en tota persona hi ha alguna cosa biològica que no es coneix, que no se sap, i que no permet de garantir una determinada evolució.

Si se sap, en canvi, que aquell centre de salut havia tingut servei d'urgències durant la nit, i va ser precisament durant la nit que la fieta va empitjorar fins al punt de morir unes hores després. Però el servei d'urgències de la nit, aquella nit, i les nits anteriors, estava tancat.

L'autoritat sanitària va afanyar-se per assegurar que això no hi té res a veure, que ells no tenen res a veure amb la mort de la pacient, que tot es va fer segons els protocols. Però el fet és indiscutible: les urgències de la nit d'aquell centre de salut havien estat tancades per les retallades, per estalviar diners i donar-los als bancs.

No es pot saber amb certesa si ara la fieta estaria viva si hagués tingut l'oportunitat d'anar a les urgències del centre durant la nit (tot d'una, el metge de guàrdia l'hauria enviat a l'hospital). Però les urgències estaven tancades, per als bancs.

belo.cat / jordibell@gmail.com

Un lugar para disentir

ALL HALLOWS' EVE

Joan Sans
Payeras
Libre pensador

Víspera de Todos los Santos, ni más ni menos. Eso sí, en inglés y sin culpar de ello al TIL. Pero ¿por qué nombrarlo en inglés y no en castellano -o catalán, vascuence o gallego, que no se me enfaden los nacionalistas? Sencillamente porque el marketing comercial así lo debía recomendar.

El nacimiento de Papá Noel en España fue en unos grandes almacenes. Halloween presenta los mismos genes. En el fondo, fiestas paganas de culturas antiguísimas adaptadas a la nuestra y desvirtuadas al máximo.

Halloween tiene su origen en el Samhain, festividad celta en la que celebraban el final de la temporada de cosechas y el comienzo de la estación oscura. El año nuevo celta, vamos, época en que la línea que une este mundo con el otro -el de los espíritus- se estrecha permitiendo el pase tanto de los benévolos como de los malévolos al mundo de los vivos. Y así recibían a unos, y alejaban a otros.

Y como no podía ser de otra forma, los romanos tras ocupar los dominios celtas asimilaron sus festividades y posteriormente los cristianos adaptamos las fechas. Y hasta aquí todo normal. No fue hasta la década de los ochenta en que el mundo cinematográfico lo lanzó al estrellato internacional y poco después en España se comercializaron las calabazas, los trajes de terror y el resto del marketing comercial.

¿Por qué siempre tenemos que quedarnos con la parte negativa? ¿Por qué necesitamos tirar huevos, disfrazarnos de monstruos dignos de tribus africanas, de zombis, o asistir al Madrid Arena? ¿Por qué no adaptar la parte positiva en cuanto a la invitación y reflexión hacia los espíritus benévolos, tal como tenemos tradición en la cultura cristiana?

Los defensores del Halloween me dirán que la festividad de Todos los Santos también va arropada del negocio de la venta de flores, velas y demás. Y tendrán razón, pero el defecto español -y del catalán, también- del *tú más* no tiene por qué justificar una festividad extraña, llegada de otras culturas, que si fuera cuestión de lengua, seguro que la considerarían impura.

Y de fuera vendrán y de tu casa te echarán, dice el refrán. Halloween es un ejemplo. Y hay más. Pronto le tocará el turno a nuestro tiempo. Nos impondrán un uso horario, un estilo de vida. Con beicon que no panceta, *eggs* que no huevos y un *tea* a las cinco. Atrás quedarán nuestros buñuelos y nuestras castañas de toda la vida. ¡Y aquellas vísperas con don Juan Tenorio!

No un uso, sino un abuso, vamos. Y con visitas guiadas a los monos de Gibraltar.

www.joansans.blogspot.com

Es racó d'en Cambreta

RETORN AL PASSAT?

Gustau Juan
Beneyam

Tal vegada una de les poques coses que semblen clares en aquests moments és que res no tornarà a ésser com era.

Després de l'eufòria oficial de la setmana passada sobre el final de la recessió, el ministre Montoro rebaixa el to: res de brots verds, encara.

La gran economia, efectivament, sembla que comença a no anar tan malament: el principals bancs anuncien sucors guanyats, el Santander, el BBVA, Caixa-Bank, Sabadell i, fins i tot, Bankia. Mentre, el president de l'Eurogrup demana més reformes laborals. Com en tantes coses, les paraules volen embellir la realitat: a un contracte de dos o tres mesos, mal pagat, li diuen crear un lloc de feina; el Govern diu que, a partir de mitjans de 2014, es començarà a crear ocupació: com sortia antigament la gent a la plaça, a veure si un *senyor* els volia donar un jornal de feina?

Mentre a Catalunya segueix el debat entre la pròpia identitat i la crisi social, a

la resta d'Espanya sembla que fer anticaltanisme segueix éssent una opció rendible, pels mitjans de comunicació del signe que siguin i pels polítics. Els serveix, tal vegada, com a element d'autoestima a unes poblacions depauperades o és la pantalla darrere la que s'hi amaguen alguns governants?

Com en tantes coses les paraules volen embellir la realitat: a un contracte de dos o tres mesos, mal pagat, li diuen crear un lloc de feina

La considerada tan modèlica transició espanyola ha tocat sostre, o fons, que ve a ésser el mateix: ja no dona més i comencen a aparèixer veus que la qüestionen. Uns voldrien fer una passa endavant i, amb les experiències dels darrers trenta-cinc anys, replantejar la Constitució; altres no en volen sentir ni parlar; es troben o els va bé com van les coses?

Els partits polítics tradicionals sembla que ja no tenen discurs a oferir i arreu sorgeixen noves organitzacions, que en volen prendre el relleu: partits de nou enviny, com UPyD o Ciudadanos, de caire

populista i dretà avui en ascens a tot Europa, o per l'altre costat, moviments ciutadans de tot tipus, que es pretenen d'esquerra, ecologistes i, fins i tot, antisistema, com el 15 M, els Indignats, que si bé són una reacció immediata a les dures condicions que la crisi imposa, encara són enfora de poder oferir globalment una alternativa.

• **DELS DOS PRINCIPALS** partits polítics que han protagonitzat la vida política dels darrers decennis, el PSOE es desdoga en un debat intern que no se li veu una sortida a curt termini, mentre a partir de l'any que ve comença de bell nou el ball electoral, primer les europees i després totes les altres.

El PP, per la seua part, assegut políticament en còmodes majories a gran part de les institucions, sembla que té pressa en capgirar-ho tot en els dos anys que li queden de legislatura, però amb unes receptes econòmiques, socials, educatives, ... que ens retornen al passat, però no al de la passada dictadura, sinó, més i tot, més endarrerada, encara.

És aquesta la nostra porta de sortida de la crisi? La transició no haurà estat, així, altra cosa que un bell parèntesi, una illu-sió, per retornar al punt de partida, l'Espanya de *sempre*.